

Книга Даниїла — номер вісімдесят

Кінець і початок видінь: останнє відкрите видіння Еллен Вайт у 1884 році та його значення

Jeff Pippenger
2024-02-13

У 1884 році Еллен Вайт мала своє останнє відкрите видіння. Вона отримала його в Портленді, штат Орегон. Своє перше відкрите видіння вона отримала 1844 року в Портленді, штат Мен. Ісус завжди ілюструє кінець чогось початком.

Невдовзі після спливу того часу, у 1844 році, мені було даровано перше видіння. Я була в гостях у місіс Гейнс у Портленді, дорогої сестри у Христі, серце якої було тісно пов'язане з моїм; п'ятеро нас, усі жінки, спокійно стояли навколішках біля сімейного вітваря. Поки ми молилися, сила Бога зійшла на мене так, як я ніколи раніше не відчувала.

"Мені здавалося, що мене оточує світло і що я підіймаюся дедалі вище й вище від землі. Я повернулася, щоб пошукати у світі адвентних людей, але не змогла їх знайти, аж раптом голос сказав мені: 'Поглянь ще раз, і поглянь трохи вище.' На це я підвела очі й побачила прямий і вузький шлях, прокладений високо над світом. Цим шляхом адвентні люди прямували до міста, що було на дальньому кінці шляху. Позаду них, на початку шляху, було встановлено яскраве світло, і ангел сказав мені, що це — 'опівнічний крик'. [ДИВ. МАТВІЯ 25:6.] Це світло сяяло вздовж усього шляху й освітлювало їм ноги, щоб вони не спотикалися."

Якщо вони не відводили очей від Ісуса, який був просто перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто стомився і казав, що місто дуже далеко, і що вони сподівалися увійти до нього раніше. Тоді Ісус підбадьорював їх, піднімаючи Свою славу правдою, і з Його руки виходило світло, яке коливалося над адвентською групою, і вони вигукували: «Алілуя!» Інші необачно відкидали світло позаду них і казали, що це не Бог вивів їх так далеко. Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спотикалися та втрачали з очей орієнтир і Ісуса, і падали зі стежки вниз, у темний і злий світ унизу. Християнський досвід і вчення Еллен Г. Вайт, 57.

У шеститомній біографії Еллен Вайт, написаній її онуком Артуром Л. Вайтом, він наводить заяву, зроблену Джоном Лафборо на сесії Генеральної Конференції 1893 року.

Лафборо, виголошуючи промову на сесії Генеральної Конференції дев'ять років потому, заявив: "Я бачив сестру Вайт у стані видіння приблизно п'ятдесят разів. Уперше це було близько сорока років тому. . . . Її останнє відкрите видіння було у 1884 році, на території табору в Портленді, штат Орегон." Біографія Еллен Вайт, том 3, 256.

Вона й надалі мала сні й видіння після 1884 року, але видіння, що відбувалися публічно, припинилися рівно через сорок років після свого початку, і перше та останнє з відкритих видінь відбулися в містах під назвою Портленд. Перше місто — на східному узбережжі Сполучених Штатів, останнє — на західному узбережжі. Дехто може твердити, що цей факт не означає нічого більше, ніж випадковий збіг, а інші можуть стверджувати, що мета відкритих видінь була виконана, тож Господь припинив їх через сорок років.

Справжня причина зумовлена зростанням непокори й бунту проти дару пророцтва, дарованого мілеритському рухові.

Після того як я приїхав до Окленда, мене гнітило усвідомлення стану справ у Батл-Кріку, а я — слабкий, безсилий допомогти вам. Я знав, що закваска невір'я діяла. Ті, хто зневажав ясні настанови Божого слова, зневажали й свідчення, які закликали їх зважати на це слово. Під час відвідин Гілдсбурга минулої зими я багато молився й був обтяжений тривогою та смутком. Але одного разу під час молитви Господь розвіяв темряву, і велике світло наповнило кімнату. Ангел Божий був поруч зі мною, і мені здавалося, що я в Батл-Кріку. Я був на ваших радах; я чув промовлені слова, я бачив і чув таке, що, коли б Бог захотів, я б хотів, аби це навіки стерлося з моєї пам'яті. Моя душа була так поранена, що я не знав, що робити чи що сказати. Деякі речі я не можу згадувати. Мені було велено нікому про це не повідомляти, бо ще багато чого мало з'ясуватися.

Мені було сказано зібрати все світло, яке мені було дано, і дати його променям засяяти для Божого народу. Я роблю це в статтях у газетах. Мені доводилося вставати о третій годині майже щоранку протягом кількох місяців і збирати різні матеріали, написані після того, як у Батл-Кріку мені були дані два останні свідчення. Ці матеріали було мною викладено письмово і поспіхом надіслано вам; але з мого боку не було належного піклування про себе, і внаслідок цього мене пригнітив тягар; не всі мої матеріали були завершені, щоб надійти до вас під час Генеральної конференції.

Знову під час молитви Господь явив Себе. Мені знову довелося побувати в Батл-Кріку. Мені довелося бувати в багатьох домах і чути ваші слова за вашими столами. Подробиці мені тепер не дозволено розповідати. Сподіваюся, що мені ніколи не доведеться згадувати про них. Мені також снилися кілька надзвичайно вражаючих снів.

Який голос ви визнаєте голосом Бога? Яку силу має Господь у запасі, щоб виправити ваші помилки і показати вам ваш шлях таким, яким він є? Яку силу — щоб діяти в церкві? Якщо ви відмовляєтеся вірити, доки не буде усунено кожную тінь непевності й кожную можливість сумніву, ви ніколи не повірите. Сумнів, який вимагає досконалого знання, ніколи не поступиться вірі. Віра спирається на свідчення, а не на доведення. Господь вимагає від нас слухатися голосу обов'язку, коли довкола лунають інші голоси, що спонукають нас іти протилежним шляхом. Це вимагає від нас пильної уваги, щоб розпізнати голос, що походить від Бога. Ми повинні противитися й перемагати схильність і коритися голосу совісті без торгу чи компромісу, щоб її спонуки не вщухли і щоб не почали керувати нами самоволя та пориви. Слово Господнє приходиться до всіх нас, хто не противився Його Духові тим, що вирішив не слухати й не коритися. Цей

голос чути в застереженнях, у порадах, у докорах. Це Господнє послання світла Його народові. Якщо ми чекатимемо гучніших покликів чи кращих нагод, світло може бути відняте, і ми залишимося в темряві." Свідчення, том 5, 68.

Сестра Вайт зазначила, що якщо триватиме бунт проти її служіння як пророчиці, то «світло може бути відняте, і» лаодикійський адвентизм буде «залишений у темряві». У 1915 році світло було відняте. Бог був і є цілком здатний підняти пророка чи пророчицю, коли Він вирішить це зробити. Він підняв Єлисея на зміну Іллі, але після 1915 року не було піднято жодного живого пророка, бо Господь «відняв світло».

Коли йдеться про сні й видіння сестри Вайт, можна виокремити три періоди. Перший період тривав сорок років, протягом яких видіння відбувалися публічно з метою утвердити дар у свідомості тих, хто був присутній, коли вони відбувалися. Потім з 1884 року і до її смерті в 1915 році їй давалися сні та видіння, які й далі служили на збудування Божого народу, але вони давалися приватно. Третій період розпочався 1915 року і дав свідчення того, що лаодикійський адвентизм перебував у темряві відступництва.

Давній Ізраїль ілюструє сучасний Ізраїль, і в період повномасштабного бунту, який уособлювали Ілі та його два сини, Гофні та Пінхас, "не було відкритого видіння". Причиною був їхній грубий непослух і бунт. Бог не змінюється.

Ще одне попередження мало бути дане дому Ілія. Бог не міг спілкуватися з первосвящеником та його синами; їхні гріхи, немов густою хмарою, заслонили від них присутність Його Святого Духа. Та посеред зла хлопчик Самуїл залишався вірним Небу, і звістка осуду для дому Ілія стала для нього дорученням як пророка Всевишнього.

"Слово Господнє було рідкісним у ті дні; не було відкритого видіння. І сталося того часу, коли Елі ліг на своєму місці, й очі його почали тьмяніти, так що він не міг бачити; і, перш ніж згас світильник Божий у храмі Господньому, де був ковчег Божий, а Самуїл ліг спати, Господь покликав Самуїла." Думаючи, що це був голос Елі, хлопчик поспішив до ліжка священика, кажучи: "Ось я, бо ти покликав мене." Відповідь була: "Я не кликав, сину мій; лягай знову." Тричі Самуїла кликали, і тричі він відповідав так само. Тоді Елі переконався, що таємничий поклик був голосом Божим. Господь обминув Свого вибраного слугу, сивочолого мужа, щоб спілкуватися з дитиною. Це саме по собі було гірким, але заслуженим докором для Елі та його дому. Патріархи і пророки, 581.

За відступництва дому Ілія не було відкритого видіння, бо Слово Господнє було "дорогоцінним" у ті дні. Єврейське слово, перекладене як "дорогоцінний", означає "рідкісний". Від 1844 до 1884 року були "відкриті видіння", даровані лаодикійському адвентизму. Це вперше було утверджено в історії філадельфійського мілеритського руху, а в 1856 році це почало вказувати на те, що філадельфійський рух перейшов у лаодикійський рух, але відкриті видіння продовжувалися, бо Бог довготерпеливий і милостивий.

Тоді, у 1863 році, розпочався бунт проти основоположних істин, але "відкриті видіння" тривали до 1884 року. Потім відбулася зміна. У восьмому розділі книги Єзекіїля чотири мерзоти зображені як такі, що послідовно посилюються. 1884 рік позначає майже

завершення першого покоління та початок другого покоління. Історія адвентизму засвідчує, що у 1881 році, а потім знову у 1882-му, сталися два суттєвих загострення бунту.

У 1881 році президент Генеральної конференції (Джордж Батлер) написав і опублікував у *Review and Herald* серію статей, у яких стверджував, що одні частини Біблії були більш натхненними, ніж інші, і під кінець цих публікацій він фактично назвав деякі частини Біблії такими, що не були натхненними. Після цього у 1882 році Uriah Smith, керівник видавничої справи і на той час також керівник освітньої роботи, почав навчати, що коли сестрі Вайт показували передбачення майбутнього або минулу священну історію, її слова були натхненними; але, за його твердженням, коли вона вказувала на особисті недоліки членів церкви, то це було просто її людською думкою.

У 1881 році відкритий напад на авторитет Біблії короля Якова був здійснений Сатаною через посередництво президента церкви, а вже наступного року керівник освітньої та видавничої діяльності розгорнув подібний напад на авторитет Духа пророцтва. Починаючи з 1884 року, свідчення таке: у ті дні не було відкритого відіння. З 1863 до 1881 року відступництво посилювалося, охопивши Біблію та Дух пророцтва, і вже більше не просто означало відкидання засад.

Чотири мерзоти, зображені у восьмому розділі книги Єзекіїля, здійснюються старійшинами, що представляють керівництво Єрусалима, яке в 1863 році виникло як юридична церковна структура під назвою Лаодикійський адвентизм. У той час у «Рев'ю енд Геральд» була опублікована стаття, авторство якої деякі історики приписують Джеймсу Вайту, хоча документи, пов'язані зі статтею, радше вказують на Урію Сміта як на справжнього автора. Як би там не було, прокляття проти відбудови Єрихона було явно виконане Джеймсом Вайтом, а Урія Сміт був тією особою, яка створила фальшиву схему 1863 року. До 1881 року президент Генеральної конференції публікував у «Рев'ю енд Геральд» статті, що виступали проти повного авторитету Біблії, а вже наступного року Урія Сміт розпочав наступ на авторитет Духа пророцтва.

Старійшини, які мали бути сторожами, очолили відкритий напад, що розпочався з нападу на основоположні істини, представлені в сні Міллера і проілюстровані на двох таблицях Авакума. Звідти вони почали нападати на двох свідків — Біблію та Дух пророцтва. У той самий період (на початку 1880-х) керівник медичного служіння, Джон Г. Келлог, почав запроваджувати серед керівництва церкви пантеїстичний спиритизм. У 1881 році Джеймс Вайт був похований, а Сестра Вайт перебувала посеред наростаючого бунту керівництва освітньої, медичної та політичної структури церкви.

Вістка, що надійшла у 1856 році, яка була посиленням світлом «семи часів», а також вістка до Лаодикії, була відкинута, і Господь мав намір повторити ту саму вістку на Генеральній Конференції в Міннеаполісі в 1888 році через вістку, представлену пресвітерами Джонсом і Ваггонером. Їхня вістка не була новою, і коли Сестра Вайт зверталася до тих, хто противився їхній вістці, вона зазначила, що бунтівники вважали, ніби їхній опір вістці Джонса і Ваггонера є їхнім обов'язком захищати старі віхи, які також є старими

підвалинами. Їхній бунт виявив, що до 1888 року вони вже не розуміли, що таке підвалини, а саме, що основоположні істини представляють праведність Христа. У контексті віх і правил Вільяма Міллера вона заявила:

Ми самі повинні знати, що становить християнство, що є істиною, якою є віра, яку ми прийняли, якими є біблійні правила — правила, дані нам від найвищого авторитету. Є багато таких, хто вірить без підстав, на яких можна було б обґрунтувати свою віру, без достатніх доказів щодо істинності самої справи. Якщо їм пропонують думку, що узгоджується з їхніми власними заздалегідь сформованими поглядами, вони одразу готові її прийняти. Вони не міркують від причини до наслідку, їхня віра не має справжнього підґрунтя, і в час випробування вони виявлять, що збудували на піску.

«Той, хто задовольняється своїми нинішніми недосконалими знаннями Святого Письма, вважаючи це достатнім для його спасіння, спочиває в смертельній омані. Багато хто не достатньо озброєні біблійними аргументами, щоб уміти розпізнавати помилку і засуджувати всю ту традицію та забобони, які видавали за істину. Сатана ввів у поклоніння Богові власні ідеї, щоб зіпсувати простоту євангелія Христа. Багато тих, хто заявляє, що вірить у теперішню істину, не знають, що становить ту віру, одного разу передану святим — Христос у вас, надія слави. Вони думають, що захищають давні межі, але вони теплі й байдужі. Вони не знають, що означає вплітати у свій досвід і мати справжню чесноту любові та віри. Вони не є уважними дослідниками Біблії, а ледачі та неухажливі. Коли виникають розбіжності в поглядах щодо уривків Писання, ті, хто не вивчав його цілеспрямовано і не визначився, у що вірить, відпадають від істини. Ми повинні наголошувати всім на необхідності ретельно досліджувати божественну істину, щоб вони знали, що справді знають, що є істина. Дехто заявляє про великі знання і задоволений своїм станом, хоча має не більше ревності до праці, не більше палкої любові до Бога і до душ, за які помер Христос, ніж якби ніколи не знав Бога. Вони не читають Біблію [щоб] наситити свої душі найкращою поживою. Вони не відчують, що це голос Божий, який звертається до них. Але якщо ми хочемо зрозуміти шлях спасіння, якщо хочемо бачити промені Сонця праведності, ми повинні вивчати Писання з метою, бо обітниця й пророцтва Біблії проливають ясні промені слави на божественний план викуплення — величні істини, які ще не цілком збагнені.» Матеріали 1888 року, 403.

Це твердження взято з її свідчення періоду 1888 року, і вона зазначає, що бунтівники закладають фундамент на піску, хоча самі того не знають. Вона стверджує: «Багато хто, хто заявляє, що вірить у нинішню істину, не знає, що становить віру, раз передану святим — Христос у вас, надія слави. Вони думають, що захищають старі віхи, але вони літеплі й байдужі». Вона називає їх такими, що досі перебувають у лаодикійському стані, бо вони «літеплі». І вона окреслює «віру, раз передану святим — Христос у вас, надія слави». Христос — Скеля Віків, і як Скеля Віків Він представляє коштовності зі сну Міллера.

"Надійшло попередження: не можна допустити нічого, що порушить підвалини віри, на яких ми будемо відтоді, як це послання прийшло в 1842, 1843 і 1844 роках. Я була в цьому посланні, і відтоді я стою перед світом, вірна світлу, яке Бог дав нам. Ми не маємо наміру сходити з тієї платформи, на яку були поставлені наші ноги, коли день у

день ми шукали Господа щирою молитвою, просячи світла. Хіба ви думаєте, що я могла б відмовитися від світла, яке Бог дав мені? Воно має бути як Скеля віків. Воно провадить мене відтоді, як його було дано." Review and Herald, 14 квітня 1903 р.

Вона вказує на важливу істину про бунтівників, тобто тих «старших мужів» з книги Єзекіїля, коли говорить: «Вони не міркують від причини до наслідку». Нечестиві не можуть або не бажають міркувати від причини до наслідку. Наслідок сесії Генеральної Конференції 1888 року був настільки бунтівний, що Сестра Вайт вирішила піти, але її ангельський провідник наказав їй залишитися й записати паралельну історію бунту Корея, Датана і Авірама. Бунт тих старших мужів був наслідком, а причиною було відкинення лаодикійської вістки, що прийшла з посиленням світлом «семи часів» у 1856 році; згодом це переросло в бунт проти підвалин у 1863 році, що далі привело до нападу спочатку на Біблію, а потім на Дух пророцтва, а також до впровадження спиритизму Келлога.

Звісно, історики давнини в усі часи прикривали істини, пов'язані з повстанням, нісенітницею, традиціями, звичаями та цілими купами байок, адже ті, хто бере участь у такому типі повстання, завжди намагаються приховати докази.

Горе тим, що глибоко ховають свої наміри від Господа, і їхні діла в темряві, і вони кажуть: Хто бачить нас? і хто знає нас? Ісаїя 25:19.

Чоловіки, до яких Ісаїя звертається в цьому вірші, — це ті, кого він називає «насмішниками, що правлять цим народом у Єрусалимі», і це ті самі старці, які мали бути охоронцями народу у восьмому розділі книги Єзекіїля. За свідченням Єзекіїля, при другій мерзоті, що позначає друге покоління адвентизму, вони відповідають на запитання, які ставлять насмішники Ісаї, бо кажуть: «Господь нас не бачить; Господь покинув землю» (Єзекіїль 8:12).

«Горе» виголошено тим історичним ревізіоністам, які намагаються приховати правду про повстання, що і призвело, і відбулося 1888 року.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Я мушу поговорити з вами щодо зібрань у Міннеаполісі. Я в якийсь момент вирішив покинути зібрання, бо бачив і відчував сильний дух протидії, що панував. Я ні на мить не міг прийняти дух, який із панівною силою впливав на брата Моррісона і брата Ніколу. Я ані на мить не можу сумніватися, якого ви були духу. Безперечно, це був не Дух Божий, і щоб ви не продовжували перебувати в цій омані, я тепер пишу вам.

Тієї ночі після мого рішення не залишатися довше в Міннеаполісі, у сні чи нічному видінні — не можу напевно сказати, що саме — людина високого, владного вигляду принесла мені звістку і відкрила мені, що за волею Божою я маю залишатися на своєму посту, і що Сам Бог буде моїм помічником і підтримає мене, щоб говорити слова, які Він дасть мені. Він сказав: «Для цієї праці Господь підніс тебе. Вічні Його рамена під тобою. На цьому зібранні будуть прийняті рішення на життя або на смерть; не тому, що хтось мусить загинути, але духовна гордість і самовпевненість зачиняє двері, так що Ісус і

сила Його Святого Духа не будуть допущені. Вони матимуть ще один шанс бути виведеними з омани та покаятися, сповідувати свої гріхи, прийти до Христа й повернутися, щоб Він їх зцілив».

Він сказав: «Іди за мною». Я пішов за своїм провідником, і він повів мене до різних домів, де браття оселилися, і сказав: «Почуйте тут промовлені слова, бо вони записані в книзі записів, і ці слова матимуть осуджувальну силу над усіма, хто бере участь у цій справі, яка не за духом мудрості згори, але за духом, що не сходить згори, а походить знизу».

Мені довелося чути слова, які мали б присоромити кожного з тих, хто їх промовляв. Лунали саркастичні репліки, що переходили від одного до іншого, висміюючи їхніх братів А. Т. Jones, Е. J. Waggoner і Willie C. White, а також мене. Про мою позицію і мою працю вільно висловлювалися ті, хто мав би займатися справою смирення своїх душ перед Богом і приведення власних сердець до ладу. Здавалося, було якесь зачарування у смакуванні уявних кривд та вигаданих уявлень про їхніх братів і їхню працю, що не мали жодної підстави в істині, а також у сумнівах і в говорінні та написанні гірких слів як наслідок скептицизму, піддання сумніву й невір'я.

"Сказав мій провідник, 'Це записано в книгах як спрямоване проти Ісуса Христа. Цей дух не може гармоніювати з Духом Христовим, Духом істини. Вони сп'янілі духом спротиву і знають не більше за п'яницю, який дух керує їхніми словами чи їхніми вчинками. Цей гріх є особливою образою для Бога. Цей дух не має більшої подібності до Духа істини та праведності, ніж той дух, що спонукав юдеїв укласти змову, щоб сумніватися, критикувати і шпигувати за Христом, Відкупителем світу.

Мій провідник сказав мені, що був свідок розмови без Христа, тієї базарної балаканини, яка свідчила про дух, що спонукав ці слова. Коли вони увійшли до своїх кімнат, з ними увійшли злі ангели, бо вони зачинили двері перед Духом Христа і не хотіли слухати Його голосу. Не було смирення душі перед Богом. Голос молитви рідко було чути, але панували критика, перебільшені твердження, припущення та здогади, заздрість і ревності, злі підозри та неправдиві обвинувачення. Якби їхні очі були відкриті, вони побачили б те, що стривожило б їх,— торжество злих ангелів. І вони побачили б також Сторожа, який чув кожне слово і записав ці слова в небесні книги.

Мені тоді було повідомлено, що в цей час було б марно ухвалювати будь-які рішення щодо позицій з доктринальних питань, щодо того, що є істина, або очікувати будь-якого духу неупередженого дослідження, бо була сформована змова, щоб не допускати жодної зміни поглядів щодо будь-якого пункту чи позиції, які вони прийняли, не більше, ніж це дозволяли юдеї. Мій Провідник сказав мені багато такого, про що я не маю свободи писати. Виявилося, що я сиджу в ліжку в дусі скорботи й тривоги, а також із твердою рішучістю стояти на своєму посту обов'язку до завершення зібрання, а потім чекати на вказівки Духа Божого, які скажуть мені, як діяти і яким шляхом іти. Матеріали 1888 року, 277, 278.